

Samen

Reeds verschenen van Cazimir Maximillian

Jip de Zwerfhond (2017)  
Volgend jaar wordt alles beter (2017)  
    Normaal (2017)  
    Vega Parallel (2018)  
Een giraffe in Praag (2018)  
    Ik niet hoor! (2018)  
    Sugar and Spice (2018)  
    Reptielen (2018)  
Sentimentele blues (2019)  
    Arthouse (2019)  
    To Boddah (2019)  
De Apocalypse kwam later (2020)  
Melodie in sigarettenrook (2020)  
    Zomertoer (2020)  
Zuid-Koreaanse kibbeling (2020)  
    Infrastructuur (2021)  
Niemand neukt meer (2021)  
    Skinny Jake (2021)  
Kolenbrander: Oorlog in Amsterdam (2022)  
    Samen (2022)

In voorbereiding

Zo'n ding waar geluid uit komt

Cazimir Maximillian

# **Samen**

BRAVE NEW BOOKS

Eerste druk: juni 2022

Copyright © 2022 Cazimir Maximillian  
Brave New Books.nl  
Omslag © Fred Zijlstra  
Auteursfoto © Niels Thieleman  
ISBN: 9789464650532

“I have no idea where this will lead us, but I have a definite feeling it will be a place both wonderful and strange.”

Twin Peaks



## **Proloog**





## Jenthe.

Misschien hebben ze wel gelijk.

Misschien heb ik me altijd aan iets vastgehouden. Al die mooie beelden die je in je herinneringentrommel hebt. Het zou er toch raar uit zien als je je hele fotoarchief in vuur en vlam zou opstoken. Dat hele fotoarchief dat we samen hebben opgebouwd. De illusie die je hebt dat zo iets altijd blijft bestaan...

Jenthe kwam uit Eindhoven... Het moest 1994 of 1995 geweest zijn. Eindhoven... Helemaal uit Brabant. Op een een of andere manier sprak het me als vierjarige meteen aan.

Mijn ouders zeiden dat. Er is een meisje uit Eindhoven hier komen wonen. Misschien wel een leuk iemand om mee te spelen, Thurston.

Toen mijn ouders de plaats op de kaart aanwezen stond ik helemaal versted hoe ver het wel niet van Hippolytushoef lag. Hoe kon ik als vierjarige al zoveel bewondering voelen? Ze kwam van zo ver. Was ze wel van deze planeet?

Ik deed toen iets waar mijn ouders me flink voor straften. Ik pakte mijn driewieler en ik reed van huis af. Ik reed mijn straat uit, ik stak zelfs de grote weg in het dorp over. Bij die sigarenwinkel op de hoek, bij de supermarkt.. door de Hoofdstraat. Waarschijnlijk hadden alle passanten me wel opgemerkt en me vreemd aangekeken. Een vierjarig jongetje op een driewieler door het dorp, zonder dat de ouders erbij zijn. Ik keek op naar de top van die grote kerk. De omgeving werd steeds rustiger. Ik weet nog dat het zomer was. Nee, het was wel degelijk 1994. Maar onderweg was het feest snel afgelopen.

'Thursten! Verdorie!'

Ik keek van schrik achterom en zag daar mijn moeder aan

komen rijden op haar damesfiets.

Ik werd naar mijn kamer gebojond en stond daar tussen vier muren. Het enige beetje vrijheid uit mijn slaapkamerraam observerend. Een auto die voorbijreed, de postbode die voorbijfietste, de overbuurman die zijn plantjes water gaf met de gieter. Mensen die niet hoefden te vrezen voor iets wat ik toen onderging. Zij zaten niet voor straf op hun kamer. En naderhand moest mijn luier verschoond worden. Omdat ik weigerde om me er van te ontwennen.

Een week later zag ik haar voor het eerst. Ik durfde mijn ouders uit schaamte niet te vertellen waarom ik weg was gefietst. Ik antwoordde slechts de vraag die ze aan mij stelde.

En toen werd ik afgezet. Ze speelde niet. Ze zat in een ligstoeltje met een glas limonade in de hand. Ze kwam van heel ver en ze voelde destijds zo groot voor mij, maar eigenlijk was ze klein en onwetend.

Jenthe wist opmerkingen te maken over mijn luier, waar ik maar niet van af wilde. Haar vader... die ik in het begin al zo'n raar figuur vond... deed daar aan mee. Terwijl haar moeder het tegenzat. Ik was bang om op de wc te plassen en te poepen. Misschien dacht ik dat de pot wel tanden ging creëren en me op ging slokken. Mijn ouders beperkten mijn vrijheid tot het moment dat ik niks anders meer kon dan afscheid te nemen van mijn luiers. En vanaf dat moment, voelde ik me gelijk aan haar..

Ik heb echter nog nooit verteld dat ik nog wel met een speen sliep.

Ik weet niet hoe ze mij heb meegemaakt. Ik ervoer haar eerst als speels en irritant, maar later werd ze steeds stoerder en brutaler.

Soms werd ik er bang van. Ze was wel degelijk anders... en dat

vond ik een opluchting, want ik was dat ook.

Als ik de school mocht geloven.

In de vrije tijd bleven we elkaar opzoeken en dacht ik dat ik nog wel eens gelijk kon hebben. We worden als goede vrienden... en zij als vriendin... samen oud.

We hebben kikkervisjes gevangen op de plek waar we elkaar jaren later, misschien in volksmond te vroeg voor onze leeftijd, hebben ontmoet. We waren aan elkaar geworteld. Ik wist het eigenlijk meteen al nadat ik je nog geen jaar had gekend.

We hebben gebruik kunnen maken van zowel alle elementen van de kindertijd. Ravotten, spelletjes, je weet het wel. Maar we groeiden samen voort. Zodanig dat we in het dorp vaak als broer en zus werden gezien.

Achteraf gezien vind ik dat vreemd. In het dorp kent iedereen elkaar, weet iedereen alles van elkaar af, maar lijken ze ook expres bepaalde dingen willen vergeten om in hun eigen verhaal of opvatting te blijven hangen.

Of ze waren echt zo achterlijk... of wij waren samen ergens toch nog wel anoniem. Na hoeveel jaar moet het eenieder niet doordringen dat we geen broer en zus waren?

En ze had al een zus. Die verschrikkelijke Lavendel.

Maar dat terzijde. Destijds voelde ik me er wel om gevleid.

En als we het over familiezaken hebben...

Ik was er al die tijd een getuige of een alibi van geweest.

Het vertrek van haar biologische vader. De slaande ruzies die er tijdens het proces tussen haar ouders plaatsvonden.

Ik voel nog wel schuld als ik denk aan de momenten dat ik Jenthe heb moeten achterlaten in die vurigheid en verslagen naar huis terugkeerde. Denkend aan het feit dat zij er nog midden in zou zitten.

Daarna voelde ik me even niet apart. Haar vader was

vertrokken en ze leefde een tijdje alleen met haar moeder.  
Het was niet meer de stoere Jenthe.  
Het was de Jenthe die slechts kon rouwen. En dat terwijl ik er niet aan moest denken dat mijn ouders gingen scheiden.  
Maar toen op die dag had haar moeder stiefvader Bart getroffen.  
Het was een hele sympathieke man. Verdomme... Hem zal ik ook missen vandaag... Het was een man die meteen al vol verrassingen zat. Hij had een goed gevoel voor humor en ik constateerde al snel dat hij nog wel eens een betere vader zou kunnen zijn. Het was misschien een kwestie van een maand en Jenthe had haar dochterschap volledig overgegeven.  
Waarschijnlijk was dit datgene wat ze zocht. Een volwassen man als vader, in plaats van een oudere puber.  
Ik zal eerlijk zijn. Ik zag er ergens wel tegenop om hem samen met jou op te gaan zoeken in Eindhoven. Ik deed het eigenlijk slechts voor jou... en voor het avontuur.  
Ik ben blij dat het niet door is gegaan en we bij het volgende komen...

...We stonden diezelfde zomer, toen we bij de pijnlijke terugreis er even bij Amsterdam uitwipten, voor dat huis in de Pijp.  
En dat was de volgende verrassing. Stiefvader Bart was een Amsterdammer. Hij woonde daar in een etage en voordat ik het wist breidde de avonturen zich uit tot aan de hoofdstad.  
Ineens in een totaal andere wereld die toch nog groter leek dan ik had gedacht. Het duurde na de ontmoeting met je moeder niet al te lang totdat hij zich bij haar ging intrekken. Maar zijn etage bleef hij behouden. Hij nam ons er bijna elke schoolvakantie mee naar toe.  
Dan had je nog Jenthe's zus Lavendel. Gelukkig was ze bijna nooit thuis. De keer dat ze meeding was het een ware ramp.

Ze mocht Bart niet. Ze hing voornamelijk bij haar vrienden en dat was maar goed ook. Waar Jenthe een kind van haar moeder en stiefvader Bart was, was Lavendel het typetje van de biologische vader.

Leuke tijden, toen in Amsterdam. Maar helaas werd het pand al snel doorverhuurd aan een kennis van Bart.

Over dat pand later meer.

In die tijd leek Jenthe al een veilig uitgangspunt te zijn. Ik was vaak best angstig. Ik liet me snel beïnvloeden. Zeker op het moment dat het dorp Hippolytushoef in het teken stond van de vermissing van Simon Barendrecht. We zijn hem nog samen gaan zoeken met onze kinderlijke veronderstellingen. En of dat iets te maken heeft gehad met de zaken die enkele jaren later een deel zouden uitmaken van ons leven? Ik probeer daar nog steeds achter te komen.

Als ik voornamelijk terugdenk aan de jaren 2001 en 2002, woelt er een vreemde kriebeling door mijn buik. Ik heb zo het idee dat je daar wel vrijwel alle bestaande emoties aan kan toevoegen. Met ongeloof als uitgangspunt. Alsof wij en onze toenmalige nieuwe vrienden de aangewezen personen waren tussen de miljarden inwoners op aarde. Met name Frank en Daan.. en ook zeker met name dat ik weet dat er nog zoveel vragen onbeantwoord zijn.

En dit raakt mijn zenuw als ik naar het heden kijk en je er zo gezegd niet meer bent.

Het leek niet genoeg te zijn na onze overwinning...

We wisten niet of we moesten lachen of ons verafschuwd moesten voelen toen Juf Leentje voor onze neus aan gort werd gereden door een bus. Het bloed dat in het rond spatte... haar hoofd dat als een rijpe tomaat door de buswiel de omtrek een

rode verfkleur gaf; alsof je op een pak tomatensap ging staan, die misselijkmakende smak, de piepende zware remmen van het hele gewicht dat die bus met zich meedroeg... die romp die met behulp van de machines en motoren bleef haken en onder de bus mee rolde. Dit kunstwerkje lag er nog weken zo bij. We hadden al teveel meegemaakt en overwonnen in een paar maanden tijd. We hoorden dat claxon en toen we omkeken ging alles eigenlijk veelste snel om erbij na te denken. We stonden daar wel versteend op diezelfde plek te kijken, werden ondervraagd... en die nacht durfde ik niet te slapen. Gezien het feit dat ik dacht dat Juf Leentje opgesloten zat. Het gaf toch wel zo'n hele rare flow na zo'n magische zomervakantie.

Maar er kwam geen regionale rouw om haar dood.

Nee, het kon misschien nog wel gekker.

We waren helden. Wij. Ik en Jenthe... en onze vrienden.

Letterlijk bedoel ik dan ook. En misschien ook ietwat later dan eigenlijk zou moeten.

Eind september stonden we daar voor de inwoners van Wieringen en omstreken. We stonden naast elkaar voor de portiek van het gemeentehuis. Er werden foto's van ons gemaakt, er werd voor ons gesproken omdat wij dat waarschijnlijk niet echt durften.

En er volgde een luidruchtig applaus toen we een voor een een lintje om onze nek kregen.

Je zou zeggen dat het vierde kwartaal van 2002 in de onderbewustzijn niet zo heel aangenaam was. Elke nacht lag ik te verstijven van angst in het donker, kon ik opgelucht adem halen als mijn ouders pal naast me in hun slaapkamer waren en vroeg ik me steeds af waarom... en hoe? Juf Leentje zat toch opgesloten? En waarom was ze zo dicht in de buurt?

Als ik terugdenk aan die avond, in datzelfde jaar, dat we met alle vrienden die wij die twee jaar bij elkaar hadden verzameld op en rond de Halloweenmarkt hingen. Het was al vrij laat en ik logeerde die nacht bij haar. Toen we samen door de donkere straten naar huis liepen voelde ik die doodsangst en had ik steeds de neiging om me aan haar vast te klampen. Jenthe zelf leek totaal nergens last van te hebben. De zomer leek nog zo overwinnelijk, maar naarmate de donkere dagen toetraden was de seizoensgebonden symboliek die vaak op je emoties spelen, niet te ontlopen.

Toen we aankwamen bij het huis van je moeder en stiefvader voelde ik die huiselijke warme veiligheid, waarbij het enge “buiten” ons niet leek te kunnen bereiken. Door de steeg via de achterdeur. De gedimde verlichte kamer waarin haar ouders televisie zaten te kijken. De wispelturige reclamespotjes en het feit dat haar ouders nog steeds niet kwaad leken te worden als ze te laat thuiskwam. Het was immers al over tienem. 'Had je de achterdeur wel op slot gedaan?' vroeg ik. Ze grinnikte, maar ik was opgelucht dat Bart haar er ook op attendeerde en dat ze toch even was gaan kijken.

Later bevonden we ons in haar slaapkamer. We hadden gevreesd op de vloer omdat we bang waren dat het bed te luid ging kraken en haar ouders het konden horen. Maar daarna verheugde ik me wel op slaap. We lagen in elkaar gedoken op haar bed en we hadden het er nog eens over. Ik had me nog nooit zo veilig gevoeld.

Jaren leken wij nog altijd verbonden te zijn met de vele vrienden die we hadden verzameld in 2002. Met Frank en Daan zaten we nog altijd op dezelfde school en

we hadden geen andere mensen nodig als het uitkwam op romantiek. Volgens mij vormden we een soort zeldzaamheid; daar waar je vrijwel altijd knipperlichtrelaties of breuken ziet onder de leeftijdsgenoten. Afolabi leek steeds meer uit het zicht te verdwijnen. Gezien hij drie jaar ouder dan ons was kon hij al rechten studeren en verhuisde hij naar Alkmaar... en later naar Haarlem. Dankzij de sociale media hebben we nog wel weet van elkaar.

De rest leek te verwateren. Ook tussen Tiffany en Afolabi; gezien Tiffany op haar zeventiende naar Parijs vertrok voor haar studie. Het was amper bij te houden.

We hadden Afolabi nog in Alkmaar opgezocht maar ik voelde al enig afstand met onze hebben en houden. Afolabi zat gewoon ineens behoorlijk hoog wat betreft zijn levenskeuzes. We bleven in principe met zijn vieren over, en de vragen over Frank en Daan knaagden met het moment steeds meer aan onze botten.

Vragen stellen zou ons waarschijnlijk helemaal de das om doen.

In de latere jaren leek Hyves, die steeds populairder werd, ons tot zover het ging te verenigen. Alsof de digitale wereld “de” wereld was geworden. Massaal allerlei “Hey hallo alles goedjes” openbaar aan elkaar verzenden en telkenmale herhalen dat we weer eens een reünie moeten gaan houden. Al snel hadden we wel al door dat we ons niet wilden meten aan al dat gekwijn van al die jonge nep-stelletjes die hun verliefdheid op een exhibitionistische manier de wereld in wilden schreeuwen.

Maar ik merkte ook al dat een reünie lang op zich liet wachten... en waarschijnlijk wel nooit plaats zou vinden.



We gingen tijdens het paasweekend van 2007 weer een stuk fietsen met Frank en Daan. Het moest aan Hyves te danken te zijn geweest dat we ons ons een beetje gingen verenigen. Afolabi studeerde al voor wereldzaken en zat waarschijnlijk wel in het buitenland. Het voelde wel incompleet. We reden langs de Wieringerrandweg naast de dijk en kwamen uiteindelijk terecht op De Gest. In de haven van Den Oever haalden we kibbeling en Frank en Daan waren, zoals we een beetje van ze gewend waren de laatste jaren, vrij stil. We hadden de vermoedens en op de eerste paasdag leek de conclusie dan toch eindelijk uitgesproken te worden. Sindsdien hebben we Frank en Daan amper meer gezien; noch lieten ze zichzelf zien. En in de herfst van dat jaar was het zover... Ze hadden een groepsbericht gestuurd met een afscheid; iets wat geruststellend zou moeten zijn... Maar niet meer dan dat.

Een week later hadden ze hun Hyves-profiel verwijderd en leken ze uit ons bestaan te zijn verdwenen.

In september 2008 verhuisde Jenthe naar Amsterdam. Naar de oude woning van Bart, als onderhuurster. De vorige bewoner was zojuist vertrokken. Hoe vaak ik wel niet van haar moest horen hoe blij ze was dat ze uit dat gat vertrokken was. Ik hielp haar met de verhuizing. De straat in De Pijp was gegoten in een licht frisse zonnige theekleurige tint van een dag in september. Haar voorste etage vulde zich met schildersattributen; ezels, doeken, verf, spuitbussen, terwijl ze in de achterkamer wel tevreden was met een bank, een salontafel, een tv, een kleine stereo en dvd-installatie in één, een laptop, enkele boeken, een stuk of drie schemerlampen en een bed. Op dat bed neukten we geregeld als konijnen en ook weet ik nog wel hoe onze naakte lijven besmeurd waren met het verf, hoe we over het papier

rolden en ik zelfs een plagiaat maakte uit “Ik ook van jou” met mijn sperma.

Ik kwam amper nog in Hippolytushoef. Ik voelde me fijn bij haar; daar was nog voor geen greintje iets aan veranderd. Ik voelde me fijn in deze grote stad, de wandelingen die we maakten, de cafés en alternatieve clubs die we bezochten, de geluiden van voorbijseurende scooters, trambellen en suizende vliegtuigen als de balkondeuren openstonden in het hoogseizoen... en dan voornamelijk dat moment dat jij enkele portretten wist te verkopen. De portretten omvatte vaak de elementen die we hadden meegemaakt in het jaar 2002. Ze waren zowel prikkelend als angstaanjagend.

We woonden haast samen en ik baalde er altijd weer van als ik weer eens naar Hippolytushoef moest... Ik was ook officieel slechts een logé.

En zo maakten we elkaar mee die laatste jaren... De stad, de avonden knus op haar kamer, de zomers in een bruisende stad... of soms verveeld in dat Hippolytushoef... helemaal losgaan in de verfspullen.

Maarja... dan komt het gewone leven ook om de hoek kijken.

Ik moest toch wel werken, maar ik bleef niet langer dan een jaar op een werkplek. We zagen elkaar alleen in de weekenden en ze had op den duur een platform gevonden in een kunstsector. Ze stond op een podium voor een hele groep mensen met een microfoon in haar hand en kwam terecht bij de Kunstacademie. Ze was daarnaast vakkenvuller in een Albert Heijn maar ze hoefde eigenlijk niet eens te werken.

Maar blijkbaar heeft dat toch tot een uitkomst geleid. Ik kan er niet echt veel meer over terugvertellen. In november 2011 verliet ik haar pand, terwijl het nota bene nog een mistige grijze dag was. Schouders naar beneden, de wereld om me heen die niet meer voor me leek te bestaan. Terwijl er

ondertussen in mijn eigen leven een hoop aangepakt moest worden. Heel lullig dat het allemaal op een moment viel. Ihet zou wel aan mijn baan gelegen hebben. Het ging gepaard met een hoop ge-jamaar, maar daarmee kom je natuurlijk nergens.

Ja, sentimenteel gezegd storte mijn wereld gewoonweg in. Alles leek voor niks geweest te zijn. De donkere dagen... Veel ziekmelden voor mijn werk. De feestdagen die eraan zaten te komen. Het leek erop dat ik ondertussen ook de knoop moest doorhakken. Ik moest gewoon weg uit mijn ouderlijk huis. Ik voelde dat ik een last werd voor mijn ouders en waarschijnlijk ook omgekeerd. Ik moest weg uit het dorp. Er was niet veel meer over.

En een geluk bij een ongeluk...

Er was een huisje voor me beschikbaar in Hoorn.

Er was werk aan de winkel.

Ik had gedacht dat het een nieuwe start zou gaan geven, om alle schepen achter me te verbranden.

Maar dat is een illusie.

De kerst vierde ik bij mijn ouders. De eerste zonder Jenthe. Een klotekerst. Tijdens het diner huilen als een klein kind. Liefde is een vreemde ziekte, zeggen ze. Zeker als je er van moet afkicken.



**2012**



## Nutteloos.

Ik ben blij dat het zaterdag is, en ik me de vorige avond heb kunnen volgieten. Als ik door het zolderraam kijk zie ik hoe de regendruppels er vanaf glijden. Het is weer zo'n typische laatste loot van de winter. Het jaar is nog maar net begonnen en in december zullen we volgens het Mayakalender allemaal dood gaan.

Jenthe zou het niet zo willen zien. De woonkamer is een klerezooi en vele dozen zijn nog niet eens uitgepakt. Ik werk de flessen en de blikken in de vuilniszak en de televisie staat aan. Revoluties in de Arabische landen, dat de langste polonaise ooit heeft plaatsgevonden in de Brabanthallen... Nou moe... Ik ga op de bank zitten, drink veel koffie en eet slechts een knäckebröd met kaas. Meer krijg ik niet door mijn strot. Althans, op grote gedeelte van de dagen niet. Ik schakel over naar de andere zenders. Op de muziekszenders hoef ik tegenwoordig niks meer te verwachten. Bij het zien van al die playbackende wijven lijkt ik met dooie mussen blij gemaakt te worden. Ik kan die wichten niet aanzien. Ik kan ze wel schieten in deze kwestie.

Als ik mezelf in de kastspiegel zie, realiseer ik me dat ik me al een tijdje niet geschoren heb. En om nou weer al die energie te gaan gebruiken daarvoor... nu niet.

Ik zet de tv uit en kijk op mijn laptop. Op Hyves... dat op sterven en dood ligt nu Facebook de boel overneemt. Ik begin de dag, terwijl ik eigenlijk weet dat het niet moet, met het bekijken van de profielen van Jenthe. Op Hyves ben ik nog een vriend, maar op Facebook niet meer. Daar heeft ze me blijkbaar geblokkeerd ook, want zomaar uit het niets leek haar profiel niet meer te bestaan. Ik moet het doen met de oude informatie en foto's op Hyves... oude informatie waar ik veel gelukkiger

van word dan de mogelijke nieuwe. De foto's lijken aan de ene kant de storm in mijn hoofd te doen dalen, maar aan de andere kant is het als een lasflits in mijn ogen. Alles voelt nog zoals toen als ik dit profiel bekijk; alsof de tijd heeft stilgestaan op een ideaal moment. De tijd had niet door moeten gaan. Ze heeft bijna alle foto's waarop we samen staan nog niet verwijderd. En op een een of andere dag...

Voor de rest is er niks bijzonders te vinden. Geen nieuwe mails, geen boeiende nieuwtjes an sich.

Ik ga naar Youtube, maar ik durf geen liedje op te zetten.

Als ik naar buiten loop bevind ik me op een balustrade op twee hoog. Tegenover me bevind zich een braakliggend terrein. Ze zijn nieuwe woningblokken aan het maken, maar de kraanmachines staan stil. De hijskraan heeft de transformator in de lucht gehesen en het object hangt een beetje verloren aan de kabel, terwijl de werknemers wel hun eerste biertje hebben opengetrokken, met hun gezinnetje iets leuks doen of 's avonds in de kroeg zitten. Plassen hebben zich gevormd in het lichtkleurige zand. Ik loop op de stalen trap naar beneden, mijn voetstappen laten doffe galmende geluiden na. De regen wordt gevormd in dunne kleine druppeltjes. Na een hoop dagen zon en blauwe lucht kan ik dit soort dagen in deze kwestie wel koesteren.

De stadsbus zet me af bij het station. Het centrum druilt van de regen en er is een zaterdagsmarkt. Een gelegenheid waar ik zelden iets koop. Ik ben in ieder geval buiten, van huis... Soms kan je eigen huis de slechtste plek op aarde zijn en zijn de muren om je heen de beulen die je martelen. Op de markt staat een Noorse eetkraam waar ik elke zaterdag iets haal. Een Hot Dog opgerold in een aardappelpannenkoek schijnt de



specialiteit te zijn. Als ik afsla bij Grote Noord loop ik een draaiorgel tegemoet.

Is het soms toch het weer wat me nog somberder maakt? Het jaar was eigenlijk wel met een hoop zonnige dagen begonnen...

Ik weet niet wat ik moet kiezen. De winterzon en de helderblauwe lucht, de ongeduldigheid die we hadden waarbij we de temperaturen elke keer weer onderschatte. Om vervolgens met een hoop zin en nieuwe energie het hoogseizoen in te duiken.

Ik ben bang dat het niet meer dichtgroeit; die zenuw die open en bloot ligt, die gestimuleerd wordt bij elk stukje archiefbeeld, liedjes die ik in bepaalde winkels hoor en de scheidslijn tussen het verleden en de toekomst.

Ik weet niet of ik in de stad wil blijven of dat ik naar huis wil gaan.

Het is nog vroeg.

Ik hang wat rond in het centrum van de stad, zit op een bankje uit te kijken naar de Hoornse Hop. De grijze lucht boven het meer, de golven... en dat het steeds donkerder wordt. De tijd lijkt er nu even totaal niet meer toe te doen.

En ondanks alle omstandigheden, hoop ik dat ik weer genees. Het lijkt allemaal zo oneindig lang te duren.

Zondag... Als ik wakker word lijkt de kater minder erg te zijn dan de vorige avond en als ik door het schuine raam kijk zie ik helderblauw lucht. Het voelt alsof mijn lichaam antistoffen aan het maken is voor mijn hartenpijn, maar de genezing lijkt zich uit te stellen. Gisteravond en nacht heb ik weer flink gedronken en de roes heeft het ernaar kunnen maken om weer eens wat muziek te luisteren. Veelal dubstep. Ik weet dat ik op een zuivere manier wat tranen heb kunnen laten bij Nova, een nummer van Burial en Four Tet. In combinatie met

toekomstgedachten die misschien nog wel eens goed kunnen verlopen; dialogen en gesprekken verzinnen, oplossingen bedenken, misschien zelf iets presteren... Ik ben de alcohol een hoop dankbaar. En morgen moet ik werken.

Ik zucht diep, en werp nog een blik naar het schuine dakraam. Als ik op de digitale wekker kijk zie ik dat het nog aardig vroeg is. Ik blijf nog onder de dekens liggen, maar open het laatje van mijn nachtkastje, om daar de fotomapjes uit te halen die ik met mijn oude fototoestel door de jaren heen heb gemaakt. Ik ondersteun mezelf met mijn elleboog in het matras en ga de foto's na. Een kermisgroepsfoto, die we bij de snackbar moesten ophalen in ruil voor een nummertje. Jenthe die achter me staat, haar armen om me heeft geslagen en haar kin op mijn schouder laat rusten. Frank en Daan, Afolabi en Tiffany, Ramon, Dirk, Ingmar, John... De kermis van 2003, tijdens die snikhete zomer, een jaar na dat hele gedoe. Vreemd is dat. Op deze foto zou je denken dat het allemaal achter de rug is. Dat de kust weer veilig was. Dat we in het midden van de volle bloei, zorgeloosheid en een feelgood-film zaten. Dat we er schijnt aan hadden en beseften dat we niet naar het verleden moesten kijken.

Maar in deze kwestie kijk ik maar al te liefst terug naar het verleden.

Ik zet koffie en maak knackebröd met kaas.

Op Youtube klik en scroll ik een beetje doelloos in het rond en kijk, om mezelf te ergeren, weer eens naar enkele archiefbeelden van Powned. Om Dominique Weesie, Jan Roos of Rutger Castricum een stelletje klootzakken te vinden. Dan nog eens wat uitspraken van Geert Wilders... een trailer van de film Doodslag die al een tijdje in de bioscoop is. Theo Maassen richtend met een pistool: "Waarom... kan jij niet gewoon..."

normaal doen?!”

Voor de rest ontken ik in stilte dat ik slechts nutteloos bezig ben en nutteloos wat dingen aanklik. Ik kom terecht op Hyves en Facebook, en na aanleiding van de foto's zoek ik de hele groep nog een keertje na. Afolabi doet zaken over de hele wereld en bevind zich in Wenen, waar hij een tweede plek heeft. Tiffany woont nog steeds in Parijs en werkt daar in een bistro; als je op de Facebookpagina daarvan klikt begin ik toch wel trek te krijgen door al die foto's waarop gebakjes, baugette's en croque monsieurs staan. Dirk woont in Den Haag en werkt bij de gemeente. Ramon woont in een Duitse stad genaamd Münster en Ingmar en John lijken nog steeds eer te hebben aan Wieringen. John woont op zichzelf in Den Oever en werkt bij de visafslag en Ingmar lijkt voor een oliemaatschappij te werken.

Wat voel ik me verdomde nutteloos zeg.

Maar ik voel me wel verplicht om gebruik te maken van het weer. Warm is het nog steeds niet en heel diep van binnen zou ik het liefst de hele lente en zomer weg willen slapen.

Maar als ik eenmaal buiten ben en wandel... lijkt de natuur het van me over te nemen. Ik loop door de woonwijken en verdwaal zelfs in mijn eigen buurt. Ik heb sinds ik hier woon steevaste routes en wegen. De rest moet ik nog steeds verkennen. Ik beland even later op de Zuiderdijk. Langs de molentjes, langs de weilanden, waarbij ik aan het riet langs de sloten kan concluderen dat het windstil is. Het dringt pas later tot me door dat ik hier in de tweede van de middelbare school het West Friese omringdijkproject deed met de klas, per huurfiets.

Ik zucht even... maar dankzij de natuur voel ik toch enig vertedering. Alsof er nu wel verlossing is.

Ik loop door Schellinkhout. De huizen vormen een karige aanvulling in een niemandsland. De omgeving vervormd maar de weg, met zijn strepen en twee rode fietsbanen, blijft hetzelfde. Maar dan nog lijken de huizen nog niet sterk genoeg te zijn om het landelijke groene vlakke uitzicht te verbergen. Zo af en toe rijdt er een fietser of een auto voorbij. Iets anders is er hier op zondag niet te doen.

Ik loop helemaal door tot de delta, en blijf daar staan, kijkend over het meer dat er bijna rimpelloos bij ligt. Je zou op deze plek nog een speld kunnen horen vallen.

Boven het meer begint de zon zich tot een substantie te vormen tussen de wolken. Het lijkt alsof mijn gevoelens nu even uitgeschakeld zijn, maar ook dat er weer eens genoeg tijd is om de boel voor de zoveelste keer na te gaan.

Het is, nu ik het me bedenk, best ironisch. In december 2001 heb ik Jenthe verkering gevraagd; dit groeide door tot november 2011. Tien jaar lang. Om over de opbouw daarnaartoe te zwijgen.

Maarja, het leven gaat gewoon door.

En dan zak ik door mijn benen en begin ik te schokken. Mijn lippen verfrommelen en mijn wangen doen denken aan rotsen onder een waterval. Ik probeer het geluid in mijn keel te dempen, maar het lukt niet. Met mijn lippen op elkaar kan ik echter wel het grootste gedeelte van het geluid afnemen, maar het vind al zijn weg door de kieren.

De schemerkleuren in de lucht worden zwaarder en creëren een schilderij in zowel de lucht als het Hoornse Hop. Ik kijk stiekem om me heen en zie dat de lantaarnpalen al branden.

Een lawine van hartzeer komt er met een jammerklacht uit, alsof mijn neusgaten veelal het werk moeten overnemen.

Drie maanden...

Is de liefde al die tijd de oorzaak van geweest?

Dat het donker is lijkt echter alleen maar rustgevend te werken. Ik loop de hele route terug, via Schellinkhout en over de Zuiderdijk, waar geen lantaarnpalen zijn. Ik moet mijn ogen op de verlichting van de stad houden om niet te verdwalen. Aan de horizon werkt de donkerblauwe lucht de laatste oranje vuurkleuren weg. De weilanden lijken al zo goed als zwart te zijn. Een flinke poos later loop ik Hoorn binnen en kan ik, dankzij de straatverlichting, in ieder geval iets meer zien. Ik besef dat ik nog niet gegeten heb ook. Ik loop langs de plaatselijke pizzeria.

## De werkdagen.

Een hele week voor de boeg. Maar gelukkig heb ik een erg leuke werkplek. Ik wacht op het perron van spoor drie en even later zie ik de gele dubbeldekker arriveren.

Ik stap in en ga op een groen bankje zitten. Kijkend naar de historische treintjes op de rangeerplaats verderop. Het mooie weer lijkt de boel nog altijd op orde te zetten, maar bij de meisjes, die het coupé binnenlopen, zie ik nog altijd Jenthe's gezicht. Even later vertrekt de trein na een fluitsignaal, en rijdt hij nog een stukje parallel met de Koploper-trein naar Amsterdam.

Die trein durf ik voorlopig niet te nemen.

Als de trein even later door het groene landschap rijdt, komt er wel een gevoel van rust in me. Ik ga straks gewoon maar lekker aan de slag. Ik ben broodnuchter. Ik had gisteren slechts twee borreltjes opgedronken en vervolgens sliep ik als een blok.

Mijn gemoedstoestand kan je eigenlijk wel een beetje vergelijken met wisselvallig weer. De ene keer trekken de grijze wolken over, valt er regen, en zo nu en dan breekt de zon door.

Laat de zon, al met al, dan voor een lange periode schijnen.

In Heerhugowaard stap ik uit en ga ik verder in de benenwagen. Op het kruispunt van de provinciale weg wacht ik op het groene licht, om vervolgens mijn koers op Broek op Langedijk te zetten. Onderweg kom ik de zekere man tegen. Een man van in de vijftig die vaak rond bepaalde tijdstippen op zijn fiets heen en weer rijdt terwijl hij met zijn keel autogeluiden maakt. De eerste keer dat ik hem trof was bij het rode licht. Hij keek me toen aan en zei: Hai, ik ben Louie, en ik rij met mijn wagen.

Maar nu hij me passeert lijkt hij me niet meer te herkennen. Ik loop langs de rij bomen, het weiland, de spoorwegen in de verte en even later enkele authentieke kiekjes van een haven. De geur van gefrituurde aardappels bij de chipsfabriek. Een stroom van erkenning en blijdschap als ik de fiets in de rek zet bij het bedrijf.

Ik werk bij een inpakbedrijf. Dozen vullen met logo's, emblemen, prij斯卡arten... In volksmond werk voor losers, maar daar trek ik me principieel geen reet van aan.

De bazen en opzichters bestaan uit Willem; een stevige man met bruin haar, een bril en gemiddeld postuur. Recht voor zijn raap ook, en doet niets anders dan een spiegel voorhouden en daaruit oplossingen op te eisen. Renzo, een pezige man met zijn zeer lange bruine haren in een knot; iemand waar ik vaak door apart wordt genomen voor een fijn gesprek. Melissa is de andere begeleider en de vrouw van Jaram; de baas van dit bedrijf

Ik moet zeggen dat ik me altijd een stuk beter voel als ik hier binnen loop.

Ik word gewaardeerd en het werk zelf lijkt me niet zo te boeien. Het is minimalistisch werk, slechts kaartjes uit een vel drukken, sorteren, in doosjes doen maar het lijkt alsof de saamhorigheid eenieder overeind houdt. Al weet ik dat ik hier over drie jaar weer weg moet. Dan moet ik me gaan meten in het bedrijfsleven voor de echte grote mensen.

Maar dan zal alles, vrees ik, instorten als een kaartenhuis. Een klein minpuntje en ik ben alles kwijt.

Het is mijn eerste contract in mijn leven, na vele vrijwilligerswerkjes en een keertje een zomerjob in de bollen. Toen ze nog met mij was...

Tijdens het werk hier maak je van alles mee. De stemmingswisselingen van sommige collega's. Ene Eagan die

over vele vechtpartijen praat; niet eens uit stoerigheid, maar heeft deze jongen dan echt nooit rust?

Bij ene Stan alleen: “AZ AZ AZ AZ Voetbal voetbal voetbal voetbal AZ AZ AZ AZ voetbal voetbal voetbal voetbal”

De humor van ene Arjan, vrij cru ook.

'Er loopt een kinderlokker door het park, ziet hij een klein meisje. Zegt hij: als je in mijn zak graait vind je een snoepje.

Waarop dat meisje zegt: Als ik je pijp krijg ik dan de hele zak?'

De radio staat de hele dag aan op Radio 538. Afgrijselijke muziek met gigantisch irritante totaal niet grappige dj's. En dan vooral dat “doei-doeidoeidoei” sessie. Gatverdamme!

In de pauze stap ik bij ene Sjaak in zijn rode Volkswagen, neemt Eagan ook deel en rijden we naar de plaatselijke Vomar om croissants en frikandelbroodjes te halen. Uit de speakers van Sjaaks auto pompt altijd muziek van Osdorp Posse... of ander spul van Ramp Records.

Een gesprek met coach Renzo, toch wel altijd fijn. Renzo lijkt een lotgenoot gevonden te hebben; ook hij kampt met liefdesverdriet. Hij is 34 maar dat zou je niet zeggen. Het is een verhaal van het perfecte leven, met dj, roem, wijven, een uiteindelijke liefdesuitkomst... en een breuk. Ze ging vreemd, terwijl Renzo eindelijk de andere kant heeft mogen ervaren waar hij misschien al lang naar zocht. Verder kunnen we elkaar niet helpen. Het zal diepriet zijn om een tussenpersoon te hebben om een gebroken relatie aan elkaar vast te lijmen. Dan kom je wel een beetje holkruiperig over. Om eerlijk toe te geven voel ik naast opluchting ook altijd die spanning als ik over Jenthe vertel... voornamelijk over de herinneringen en de zaken die steeds op de loer lagen.

Het onderwerp over Frank en Daan komt naar boven... telkens weer. De zaak hier is al op de hoogte van het schokkende nieuwtje uit 2002.



Dat maakt mij hier in kwestie erg bijzonder.

'Heb jij nog steeds het idee dat je achtervolgt wordt?' vraagt Renzo.

'Ik weet het niet...'

Rillingen. Ik mag het niet sensationeel noemen. Maar het woedt wel. Zij het niet in slaapstand, op de oppervlakte van de bodem in mijn lichaam. De kriebels diep onder mijn huid die soms eens willen opdoemen. In combinatie met de buitengewone herinneringen van de kracht die we samen hebben kunnen opbouwen.

'En dat is het hem Renzo... Het was alsof Jenthe als een soort... ja... Ik...'

Huilen lukt niet. Daar is de locatie te afleidend voor, in positieve zin. Beneden zie ik hoe iedereen, soms lachend en met een positieve vibe, de doosjes vult met kaartjes.

'Ik begrijp het. Jullie hebben je er samen uitgevochten... en nu... ja. Nu ben je alleen, zo lijkt het. Maar luister... je zit nu hier, nog steeds. Ik denk dat niemand het op je heeft gemunt hoor. We zijn tien jaar later, gast. En wat je meissie betreft... Ik denk dat je het van je af moet schrijven. We zoeken elkaar eigenlijk niet voor niks op. Je interesseert me echt; gewoon al vanwege die gebeurtenis. Inderdaad zonde dat zo'n club uit elkaar groeit nadat ze bijna in het middelpunt van een historische gebeurtenis stonden.'

In de avond loop ik de hele route terug. Via de sfeervolle haven van Broek op Langedijk, langs de provinciale weg naar Heerhugowaard, om daar de trein naar Hoorn te pakken. Door de vrij vieze scheve ruit zie ik dat de lucht schemert. Obdam, de Mc-Donaldslogo, de lichtjes van de A7, en het gevoel alsof ik leegloop. Alsof het bedrijf een soort oplader was waar de kabel nu van is losgetrokken en de batterij sneller

leegloopt dan je eigenlijk wilt. Dan op het station, uitstappen, de trein vanuit Amsterdam het station binnen zien rollen en vervolgens mijn fiets opzoeken om me naar mijn woning te vervoeren en de batterij nu echt in het rood komt te staan.

Het avondeten... ik verzijn wel wat.

Ik kan alle kanten op.

Het is inderdaad waar. Een historische gebeurtenis. Ik denk dat juist dit de trigger is dat me realiseert wat echte eenzaamheid en verlies betekent.

## De lente zonder Jenthe.

Het is fijn dat er vanuit Hoorn een rechtstreekse bus naar mijn ouderlijk dorp rijdt. Op het station stap ik op de 135 en laat me meevoeren. De zon schijnt, dat zorgt voor pijnscheuten. Sinds al die jaren de eerste lente zonder Jenthe.

Ik zucht, en neem een slokje uit een blikje frisdrank dat ik onderweg naar de bus had gekocht.

De bus steekt het spoor over, kronkelt om enkele rotondes heen en sluit zich aan op de A7.

Wat gaat die tijd toch verdomde snel. Ik woon dus nu al bijna drie maanden in Hoorn en het is vijf maanden uit met de verkering, maar voelt de uitkomst elke dag aan alsof het gisteren was.

De bus maakt een lus naar de desolate halte van Abbekerk. Het dorpje ligt iets van tien kilometer verderop ofzo.

Het is best surreëel wat ik me nu bedenk. Hoop ik nou dat er een dode gaat vallen dat Jenthe en mij weer bij elkaar zal brengen? De wereld vergaan? Een pandemie? Een oorlog? Ik neem nog een slokje.

Ik ben nog maar weinig in Hippolytushoef geweest sinds de verhuizing. Een dorp dat ik in de grond van mijn hart haat, maar ondertussen wel het decor was van mijn onvergetelijke jeugdjaren. De bus zet me af op de halte van de N99 en ik loop, samen met nog wat andere gasten, via het paadje, langs de fietstunnel de eerste woonwijk in. De kerk steekt al boven de huizen uit.

Wat is dat eigenlijk voor een rare combinatie? Waarschijnlijk dat mijn eerste indruk van dit dorp, die natuurlijk behoorlijk slecht was, is blijven steken en tussen de mooie herinneringen door is blijven voortvloeien. Stiekem wil ik de volwassenen

daarvoor aanwijzen. Ze hebben het aangetast. Volwassenen... een synoniem van een pestkop die een mes in een bal van een groep spelende kinderen steekt en het vod vervolgens lachend teruggooit naar de jonge huilende eigenaar.

Maar er waren ook goede volwassenen... dat dan weer wel.

De vogels die in de bomen zingen. Wat vreselijk... Ik voel me zo fucking alleen! Dit gaat het slechtste jaar van mijn leven worden. Die trut zal ondertussen wel de rij kakkers met de broeken op de enkels voor haar portiek hebben terwijl ik me niet kan voorstellen dat ze ook maar iets van gemis of verdriet zal voelen.

Chronische pijn, ik wist niet dat de straten van Hippolytushoef rond dit jaargetijde zo'n pijn konden doen. Alles doet me herinneren aan de betere tijden, daar waar vele benauwende vragen boven hangen waar Jenthe allang al niet meer bezig mee is.

Hoe zal ik lopen? Toch met een omweg?

Op het plein tegenover de Dekamarkt lijkt er niks veranderd te zijn. Die bushalte die al bijna 15 jaar niet meer gebruikt wordt is nog steeds een verzamelplaats voor hangouderen. Mensen met een liefdes en levensstatus waaraan ik me niet wil laten meten. De Hoofdstraat, het kerkplein... Die plakzuil is er niet meer als ik aan die vermissingsbericht denk van die ene Simon Barendrecht. Nog steeds staat hij als vermist opgegeven op de website van de politie. Ik krijg er rillingen van en beseft dat er altijd lugubere resten in dit dorp achterblijven. Resten van iets wat groter is dan ik had gedacht.

De Parklaan... en verder. Het is en blijft nog altijd stil in deze buurtjes. Ik moet zo ook nog even bij mijn opa langs. Het gaat niet goed met zijn gezondheid. Al vind ik het moeilijk om helemaal alleen aan te komen. Ik zal niet meer de kleinzoon zijn die hij zich de laatste tien jaar herinnerd had. Ik besluit om